

Estimats diocesans:

Ja s'acosta la Setmana Santa, quan l'Església celebra la Passió, Mort i Resurrecció de Jesús. El calendari en marca els dies en vermell per indicar la importància de l'esdeveniment que commemorem. Des d'un punt de vista litúrgic es considera la setmana central de l'any, amb el Diumenge de Pasqua com l'eix al voltant del qual gira tota la vida cristiana anual. Des d'un punt de vista eclesial hi ha una major assistència a les celebracions. Però des d'un punt de vista social mostra una gran ambivalència en la vivència de la fe: d'una banda, les comunitats cristianes organitzen una infinitat d'activitats als carrers i places dels nostres pobles centrades en Jesucrist, amb totes les persones que l'acompanyaven en els últims dies de la seva vida, i, de l'altra, hi ha una enorme escapada cap als llocs de vacances amb la pretensió de descansar i oblidar les preocupacions de la vida quotidiana. Sembla una paradoxa de la nostra societat.

Avui encara la nostra cultura occidental recull una llarga i rica tradició que protagonitzen les confraries i germandats, que participen i actuen en els moments impactants del trajecte dolorós i gloriós de Jesús. Per descomptat, els confreres també s'identifiquen amb la imatge que porten en les processons i activitats corporatives; se senten, a més, orgullosos de pertànyer a una associació de fidels com són les confraries. Això els compromet davant de la resta de la societat, ja que és un testimoni públic de confessió de fe. La diòcesi agraeix aquest servei als actes de la Setmana Santa i, sobretot, la mostra de fe de tants laics que queda palesa en la seva responsabilitat dins de la comunitat. Hi ha moltes confraries a tot el territori que formen part del que sociològicament i eclesialment s'ha anomenat religiositat popular. Són institucions que ajuden a viure la fe d'una manera determinada sense necessitat de contraposar-la a una religiositat més intel·lectualitzada i, per extensió, més compromesa. No es pot jutjar ni mesurar la fe dels altres; ni tan sols tractar de poc important o menyspreable una forma, si aquesta es fonamenta en la dignitat de la persona i en el seu intent, clar i concret, de trobar-se amb el misteri de Crist.

La religiositat popular, que s'expressa de maneres diverses i diferenciades, té com a font, quan és genuïna, la fe, i ha de ser, per tant, estimada i afavorida. En les seves manifestacions més autèntiques, no es contraposa a la centralitat de la Sagrada Litúrgia, sinó que, afavorint la fe del poble, que la considera com una expressió religiosa pròpia i natural, predispesa a la celebració dels Sagrats misteris.

Aquesta expressió de fe exigeix uns preparatius especials que comencen en la dimensió interior de qualsevol participant fins a l'organització externa dels diferents actes corporatius. Preval l'actitud del creient que reconeix la presència de Jesucrist a la seva vida demanant-li la conversió i recordant-li els signes que l'acompanyen: l'oració, el dejuni i l'almoïna. També, és clar, dedica un temps a preparar i participar en l'acció litúrgica de la parròquia, a més d'assistir a la manifestació pública als carrers i places.

Aquest és el propòsit del Secretariat de Confraries de la diòcesi que s'ha reunit diverses vegades amb els responsables de les associacions per coordinar i preparar de la millor manera possible la vivència personal i comunitària de la Setmana Santa. Els hem d'agrair l'esforç i l'interès que mostren durant tots aquests dies. Tant els confreres, com els simpatitzants i els assistents queden satisfets per la magnífica organització i l'exquisida cura en la preparació, cosa que interpel·la, exigeix i compromet a tots els altres.

Amb la meva benedicció i afecte,

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.

Queridos diocesanos:

Se acerca la Semana Santa en la que la Iglesia celebra la Pasión, Muerte y Resurrección de Jesús. El calendario marca en rojo los días de esta semana indicando la importancia del acontecimiento que celebramos. Desde un punto de vista litúrgico se considera la semana central del año con el Domingo de Pascua como el eje alrededor del cual gira toda la vida cristiana anual. Desde un punto de vista eclesial hay una mayor asistencia a las celebraciones. Desde un punto de vista social manifiesta una gran ambivalencia en la vivencia de la fe. Por una parte las comunidades cristianas organizan un sinfín de actividades en las calles y plazas de nuestros pueblos resaltando la persona de Jesucristo con todos aquellos que le acompañaban en los últimos días de su vida y por otra se da una enorme fuga a los lugares de vacaciones con la pretensión de descansar y olvidar las preocupaciones de la vida ordinaria. Parece una paradoja de nuestra sociedad.

Respecto a esto último nuestra cultura occidental de hoy recoge toda una larga y rica tradición que protagonizan las cofradías y hermandades, que se significan con su respectiva actuación con los momentos impactantes del trayecto doloroso y glorioso de Jesús. Por supuesto los cofrades también se identifican con la imagen que portan en las procesiones y actividades corporativas; se sienten además orgullosos de pertenecer a una asociación pública de fieles como son las cofradías. Eso mismo les compromete en tanto que es una pública confesión de fe frente al resto de la sociedad. La diócesis agradece este servicio a los actos de la Semana Santa y, sobre todo, la muestra de fe de tantos laicos cuya responsabilidad en la comunidad es manifiesta. Existen muchas cofradías en todo el territorio que están dentro de lo que sociológicamente y eclesialmente se ha llamado religiosidad popular. Son instituciones que ayudan a vivir la fe de una manera determinada sin necesidad de contraponerla a una religiosidad más intelectualizada y, por extensión, más comprometida. No se puede juzgar ni medir la fe de los semejantes; ni siquiera tratar de poco importante o despreciable una forma, si ésta se fundamenta en la dignidad de la persona y en su intento, claro y concreto, de encontrarse con el misterio de Cristo.

La religiosidad popular, que se expresa de formas diversas y diferenciadas, tiene como fuente, cuando es genuina, la fe y debe ser, por lo tanto, apreciada y favorecida. En sus manifestaciones más auténticas, no se contraponen a la centralidad de la Sagrada Liturgia, sino que, favoreciendo la fe del pueblo, que la considera como propia y natural expresión religiosa, predispone a la celebración de los Sagrados misterios.

Esa expresión de fe exige unos preparativos especiales que empiezan en la dimensión interior de cualquier participante hasta la organización externa de los distintos actos corporativos. Prevalece la actitud del creyente que reconoce la presencia de Jesucristo en su vida pidiendo su conversión y recordando los signos que la acompañan: la oración, el ayuno y la limosna. Por supuesto dedica un tiempo a preparar y participar en la acción litúrgica de la parroquia además de asistir a la manifestación pública en las calles y plazas.

Ese es el propósito del Secretariado de Cofradías de la diócesis que se ha reunido varias veces con los responsables de las asociaciones para coordinar y preparar de la mejor manera posible la vivencia personal y comunitaria de la Semana Santa. Les hemos de agradecer el esfuerzo y el interés que muestran en todo lo que significa la suma de estos días. Tanto los cofrades como los simpatizantes o los meros asistentes quedan satisfechos por la magnífica organización y el exquisito cuidado en la preparación que nos exige y compromete a todos los demás.

Con mi bendición y afecto

+Salvador Giménez, obispo de Lleida.